

[Anne Grete Holmsgård]

onaliseringerne, så kommer de rationaliseringer, der betyder, at der alligevel ikke kommer flere i beskæftigelse i den private sektor. Og der gør det heller ikke i den offentlige, for det er jo fremgået ganske klart, at det ønsker man ikke. Så er man altså derhenne, hvor man har en situation med permanent høj arbejdsløshed, og hvor det er meget bekvemt, at man har tvunget understøttelsen ned på et niveau, hvor den ikke er alt for høj, sådan at den ikke bliver ved med at stige på de statslige budgetter, på finansloven.

Til det formål er det ganske bekvemt, at den kommer til at ligge sammen med – i det lange løb – de sociale ydelser, bistandsydelse, for så kan man sige: ja men altså arbejdsmarkedets parter har det fint nok; så er der trist nok, kære venner, en stor gruppe, der er på offentlig forsørgelse, men det kan vi ikke gøre noget ved, det kan vi måske gøre noget ved i det lange løb, når børnetallet er faldet tilstrækkeligt og der er færre i den korte ende i hvert tilfælde, der skal være inde under det sociale system og inde under dagpengesystemet. Men konsekvensen er ganske frygtindgydende. Og hvad gør man? Ja, man lader det fuldstændigt cykle, ingen kontrol, ingen samfundsmæssig kontrol med den nye teknologi, intet svar på, hvad man skal gøre ved den gruppe af mennesker, som vil være udstødt i lang tid. Overhovedet intet svar på det har denne regering.

Kofod-Svendsen (KrF):

Hr. Svend Aukens tale var forudsigelig indtil mindste detalje. Da hr. Svend Aukens først havde sat grammofonpladen på, kendte man resten. Gold kritik uden visioner, uden indhold, uden nogen positiv alternativ politik. Hr. Svend Aukens tale var lige så perspektivløs, som den socialdemokratiske regering var, inden den kastede ansvaret fra sig i september 1982. For hvordan var situationen dengang?

Det er væsentligt at standse op og se på det, når man skal vurdere det forlig, regeringen har indgået med det radikale venstre. Da den foregående regering trådte tilbage, var gælden til udlandet eksplosivt stigende, arbejdsløsheden var stadig voksende, og underskuddet på statsfinanserne var eksplosivt stigende.

Howdan er situationen nu? Gælden til udlandet stiger ikke i samme takt som under den foregående regering. Arbejdsløsheden er ikke mere stigende. Tværtimod tyder alting på nu, at vi får en lille dalen i arbejdsløshedstallet i indeværende år sammenlignet med det foregående år. Den statslige gæld stiger ikke nær i samme takt som under den foregående regering. Der er altså under denne regering gjort en god begyndelse. Men hvis vi ikke fortsætter den afstukne kurs, så får vi ikke virkelig bugt med den krise, man har kæmpet med i en lang række år, så får vi ikke skabt det nødvendige antal arbejdspladser.

Howdan får vi da for alvor gang i hjulene, så det, der er sat i gang, fortsætter? Jeg nævnte, hvordan der under den tidligere regering var sket en foruroligende forværring af statsfinanserne, så på den baggrund er der ikke perspektiv i at afbøde beskæftigelsesproblemet ved fortsat at udbygge den offentlige sektor. Når staten heller ikke kan forøge sine indtægter i særlig grad ved skatter og afgifter, så er der et påtrængende behov for, at væksten i statens udgifter målt som procent af bruttonationalproduktet bringes til ophør.

Men der er også grænser for, hvor langt man på kort sigt kan komme ved at spare på de offentlige udgifter. Besparelser alene, isoleret set, vil nemlig formindske forbruget og derfor efterspørgslen, og det vil give mere arbejdsløshed. Det vil i sig selv være en ulykke, og det vil give større arbejdsløshedsudgifter og mindre skatter og afgifter, så forbedringen af statsfinanserne bliver ret begrænset. Det bliver altså erhvervslivet, den private sektor, der skal danne grundlag for, at stadig flere kommer i beskæftigelse. Det er den linje, regeringen har lagt, og det er den linje, regeringen med det forlig, der er indgået med de radikale, ønsker at fortsætte.

Kernen i Danmarks økonomiske problemer er jo, at den konkurrencedygtige produktion i landbrug, industri og de øvrige erhverv er for lille til at bære den samfunds-overbygning, der hviler på deres skuldre. Vi producerer og eksporterer for lidt i forhold til vor import.

Lige siden midten af 1960'erne er der blevet for lidt tilovers til erhvervsinvesteringerne. Især i perioden 1979-82 skete der et drastisk fald i erhvervsinvesteringerne. Der er